

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Interjú az elnökség új tagjaival

A közgyűlésre készített bemutatkozások közlése mellett szeretnénk volna személyes hangvételű beszélgetésben is bemutatni az újonnan megválasztott felügyelőt és másodfelügyelőket a gyülekezet tagjainak. Az alábbiakban személyes élményeikről, az újonnan elvállalt tisztséggel kapcsolatos terveikről kérdeztük Csermely Pétert, Győri Zsuzsannát és Károlyfalvi Zsoltot.

Úgy emlegetik a felügyelőválasztást, mint a gyülekezet vezetőségének a megválasztását. Mit jelent az, hogy a gyülekezet vezetősége?

Csermely Péter: Az evangélikus egyház törvényei szerint az egyházközség elnöksége a lelkészből és a felügyelőből áll. A felügyelőt a másodfelügyelő(k) segíti(k) munkájában. Gyülekezetünkben a vezetőséget a lelkészek, a felügyelő és a két másodfelügyelő alkotják. A felügyelő a világi vezető; a lelkész – illetve nálunk lelkész-házaspár – pedig a lelki vezető.

Mit csináltak a gyakorlatban?

Csermely Péter: Együttműködik az egész csapat, megbeszéljük a dolgokat.

Győri Zsuzsanna: Például a gazdasági kérdéseket, a gyülekezet ingatlanaival és vagyonával kapcsolatos feladatokat.

És akkor hárman rendszeresen találkoztok, hogy ezeket átbeszéljétek?

Győri Zsuzsanna: Péter pásztorral együtt hétfőnként négyen gyűlünk össze. Ha tud, akkor persze Melinda is csatlakozik.

Mi zajlik egy ilyen találkozón?

Csermely Péter: Imádkozunk, utána igei áhítat következik, megbeszéljük a dolgokat, és újra imádkozunk.

Miről hoztok döntéseket?

Győri Zsuzsanna: Döntési hatásköre a presbitériumnak van, mi inkább előkészítjük a döntéseket.

Csermely Péter: Most lesz a költségvetés meg a zárszámadás elfogadása például, ezt elő kellett készítenünk. Illetve a presbitériumi döntésekből fakadó feladatokat beszéljük meg. Ilyen presbitériumi döntés volt a tavalyi pályázat, de ami konkrét feladatokat ezzel végezni kell, azt a március 19-i ülésen szavazza meg a presbitérium.

Győri Zsuzsanna: Vannak tehát presbitériumi ülést előkészítő funkciók és presbitériumi döntést követő funkciók. Például beszélgettünk a potenciális kántorunkkal; megbeszéltük, hogyan vehetne részt a gyülekezet életében. De a végleges döntést nem mi hozzuk.

Milyen pályázatról beszéltetek az előbb?

Csermely Péter: Valójában két pályázatról van szó. 2016 óta folyamatosan pályázik a gyülekezet különféle felújítási támogatásokra. Nem dől össze a templom, de (ahogyan látjuk) sok helyen szorulna fejlesztésre. Az eddigi pályázatok kisebb, 1-2 millió forintos összegűek voltak. Tavaly azonban jelentős támogatást kaptunk, amit azt jelenti, hogy 15 millió forintot a Magyarországi Evangélikus Egyháztól és 70 ezer eurót a bajor egyháztól. Ez a két forrás együtt körülbelül 37 millió forint, amit okosan kell felhasználni.

Akkor előkészítitek a javaslatot, hogyan legyen felhasználva a támogatás, és a presbitérium dönt róla?

Győri Zsuzsanna: A pályázatban már konkrétan le kellett írni, hogy mit szeretnénk megvalósítani, de most ki kell választani, hogy melyik vállalkozó végezze a feladatot. És az összes többi konkrétumban is dönteni kell.

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Ez sok feladatnak tűnik. Stabil dolog, hogy minden hétfőn találkoztok?

Csermely Péter: Igazából az imádság miatt ülünk össze. De azért úgy tűnik, hogy nem maraduk munka nélkül 😊

Ki végzi a praktikus dolgokat a gyülekezetben? Ki takarít, ki mosogat a szeretetvendégség után, ki rak ki mosogatószert?

Csermely Péter: Sokan segítenek. Egyik testvérünk az oltárterítőket cseréli és mossa az egyházi év rendjének megfelelően. Más testvéreink az offertóriummal kapcsolatos feladatokat végzik. A fiatalabbak a takarítást vagy a kert rendbetételét szervezik. És még sokat lehetne sorolni.

Honnan lehet ezekről tudni? Ha én mondjuk rájövök, hogy szeretnék valamiben segíteni, akkor annak mi a módja?

Csermely Péter: Bátran keresse meg valamelyikünket személyesen vagy e-mailben (pl. az én e-mail címem: csermelynet@gmail.com), ez a legegyszerűbb módja.

Győri Zsuzsanna: A tavalyi gyülekezetfejlesztési kérdőív kapcsán is megfogalmazódott az ötlet, hogy lehessen egyes feladatokra jelentkezni. Számos jó ötlet megvalósítása még folyamatban van.

Csermely Péter: Feladat bőven lesz a felújítás miatt, amibe be lehet kapcsolódni. Például mindent ki kell pakolni az alagsori termekből. Ez persze nem rendszeres feladat, de rengeteg munka lesz vele. Év végére be kell fejezni a felújítást, tehát áprilisban már ki kell rámolni a termeket. A templomi pincében is lomtalanítani kell.

Milyen újításokra számítson a gyülekezet az újonnan felállt világi vezetéstől? Hogyan osztjátok el a feladatokat?

Győri Zsuzsanna: A gazdasági ügyek viteléért leszek felelős. Itt minden évben van valami változás: hogyan kell a lelkészbért kiszámolni, nyugdíjjarulékot fizetni, támogatást igényelni stb. Ha Gyöngyi néni – Gaál Jánosné, korábbi felügyelőnk, jelenlegi tiszteletbeli presbiterünk – színvonalán tudom vinni, akkor elégedett leszek. A pénztáros dolgát megkönnyíti majd, hogy igényeltünk netbank hozzáférést. Eddig úgy nézett ki, hogy pl. ha egy nagyobb gázszámla érkezett, akkor a pénztárosnak készpénzzel kellett elmennie a postára. És mivel a bevételek nagy része a bankszámlára érkezik, ezért a pénzt ki is kellett venni a számláról. Nagy könnyebbség lesz, hogy ezeket már online lehet intézni. De pénzügyi téren nincs szükség igazán nagy újításra.

Károlyfalvi Zsolt: Én végzem a pályázatokkal összefüggő beruházások során felmerülő kérdéseket, vagyis a tényleges megvalósulással összefüggő feladatokat. Ide tartozik a kapcsolattartás, a koordináció. Sok jól működő korábbi gyakorlat van, amihez tudunk kapcsolódni. Ilyen szempontból jó helyzetben vagyunk. Nyilván vannak új feladatok is, például a pályázatok kapcsán. De akár gazdasági téren, akár a praktikus feladatoknál van mihez kötődni. Erre mondják, hogy a jókat meg kell tartani, és a szükséges újakat bevezetni. Ez olyan átmenet, ami egy tényleges stabil kapcsolatot mutat.

Milyen jó dolgokat szeretnétek megtartani?

Károlyfalvi Zsolt: Tavaly a 17 pesti egyházközség közül az elsők között voltunk, akik elküldtük a zárszámadást, pénzügyi beszámolót. És ezt a stabil tempót most is tudjuk hozni. Meg kell őrizni a kommunikációt: a gyülekezet, a lelkészek, a presbitérium közötti hatékony, jó információáramlást. Mint annak idején az orgona felújítása: erről volt jó kommunikáció a gyülekezettel, a kivitelezőkkel, a mesterekkel. Van mihez kötődni.

Csermely Péter: A pályázatok kapcsán most új feladat a mesterekkel való kapcsolatfelvétel. Nagy szerencsénk van, mert templomépítő lelkészünk, Rimár Jenő unokája, Kovács Jenő a gyülekezetünk tagja, és ő építési szakember. Emiatt nemcsak lelkesedéssel és elköteleződéssel, hanem szakmai hozzáértéssel is tudja segíteni a munkát. Már felmérte az épületet, és tárgyalt a lehetséges projektmenedzserrel is. Ő egy hihetetlen érték és segítség lesz a felújítás során. Az egy igazi gyönyörűség, hogy Urunk idevezette őt pont az előtt, amikor szükség lett rá.

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Károlyfalvi Zsolt: A felügyelőség az állami szervek felé is egy hivatalos képviselése a gyülekezetnek, alapvetően ezt a törvényi kapcsolódást is megvalósítja – akár aláírási jogosultsággal. Mindig nagy kérdés egy egyházon belül, hogy mi az a szabályozottság, ami indokolt. A kétezer éves történelem azt mutatja, hogy kell egy rend, meghatározott keret, amin belül értelmezhetjük magunkat, és ami szükséges a hivatalos képviselést miatt is. Akár, hogy egy pénzügyi kérdésben a felügyelő képviseli a gyülekezetet. A protestáns szemléletben benne van a felsőbbbségek felé tanúsított tisztelet és elfogadás. Ennek egyfajta leképeződése, hogy beleállunk egy rendbe.

Csermely Péter: Az egyház sok felügyelői konferenciát szervez, ahol tájékoztatást kapunk a gyakorlati kérdésekről.

Győri Zsuzsanna: Tavaly szeptemberben elindult egy gyülekezeti munkatárs-képzés is, aminek van egy stratégiai munkacsoportja is. Itt arról lehet tanulni, hogyan kell megtervezni 5-10 évre a gyülekezet jövőjét. A gazdasági szakértőknek elmondják a lelkeszi életpályamodell, a változásokat. Jó dolog, hogy az egyházban felismerték, hogy nem volt elég az eddigi információáramlás. Persze nem szabad átesni a ló túloldalára sem a túlzásba vitt találkozók, lehet használni a modern kommunikációs eszközöket is a szükséges információk megosztására.

Károlyfalvi Zsolt: Szerintem a felügyelő egy jó közvetítő a gyülekezet és a lelkészek, illetve a presbitérium között. A gyülekezetben vannak önálló kezdeményezések, és ez a közösség életképességét mutatja. Ha nem mondja a presbitérium, nem mondja a lelkész, akkor is feljön a gyülekezeti tagokban, hogy kinek milyen lehetőségei vannak, hogy csináljon valamit. Ezeket is segítjük közvetíteni, kommunikálni, rendszerbe foglalni. Illetve az a lehetőség is megjelenik, hogy az ötletekkel nem feltétlenül a lelkészekhez kell fordulni, ha nem hozzájuk tartozik. Így kicsit fel tudja karolni a világi vezetőség, hogy kezdeményezések, gyülekezeti mozzanatok megjelenhessenek.

Csermely Péter: A tavalyi gyülekezeti kérdőív egyik fontos tapasztalata az volt, hogy nagyon kell vigyázni a lelkészekre, mert megnőtt a gyülekezet az elmúlt években. Egy sokkal kisebb gyülekezet úgy működik, hogy minden a lelkészeken összpontosul, mert nincs annyi ember, aki a feladatokat végezné. De ha megnő a gyülekezet, akkor ez a modell nem tartható, a lelkészek elképesztően túlterheltté válnak, mint ahogyan a gyülekezetünk lelkészei is azok. Ilyenkor kell a szó jó értelmében egy holdudvart kiépíteni.

Mi jelentene segítséget a lelkészeknek?

Csermely Péter: Már az nagy segítség, hogy hárman vagyunk. Nem egy felügyelő és egy másodfelügyelő, hanem két másodfelügyelő. Ez látszólag csak kis növekedés, de azért ez nagyon fontos dolog. Az is segítség, hogy a presbitérium nemcsak összegyűlik háromhavonta és döntést hoz, hanem effektíve részt is vesz a feladatok megoldásában. És a részvétel nemcsak a presbitériumra terjed ki, hanem sok más emberre is. Az lenne jó, ha a meglévő csoportok így szerveződnének tovább: az *Angyalföldi Örömhír* újság körül alakuló csoport, a Gáspár Attila által szervezett gondnoki csoport, a gyermekek körüli csoportok. Úgy fogalmazom meg, hogy ez egy "belső misszió" a gyülekezetben belül, ami nem a hitnek értelmében vett misszió, hanem az, hogy a Szentlélek mozgassa meg az embereket, hogy tevékenykedjenek – mindenki a saját tehetsége és jószándéka szerint vegyen részt a munkában. Sokan vagyunk, sok minden történhet itt; rengeteg érték van a gyülekezetben, amiről nem is tudunk: szakértelem hozzáértés, kapcsolatrendszer stb.

Hogyan éltétek meg, amikor az előző tisztviselők lemondtak?

Károlyfalvi Zsolt: Volt egy átfutása, tehát ha nem is ilyen gyors váltásra készülve, de lehetett valamennyire tudni. Maga a valóság mindig terhesebb, de lehetett rá számítani. Nyilván nehéz a váltás, de megvan az előnye, hogy élére állítja a helyzetet. Jobban elgondolkozásra készítette az embereket, hogy mit vállalnak, hogyan vegyenek részt ebben.

Csermely Péter: Egy változás kétféle módon tud végbemenni. Az egyik, hogy rendkívül folyamatosan – annak is van nagyon sok előnye és nagyon sok értelme. A másik, hogy a megszakítottság szintjén egy nagyobb változás van egyik pillanatról a másikra. Most valahol a kettő között vagyunk. Hiszen a presbitérium ugyanaz maradt. Két presbiterünk mondott le. Őket tiszteletbeli presbiterre választottuk. Két új presbiterünk lett, Nyerges-Bognár Attila és László Virgil.

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Nagyszerű, hogy ezt elvállalták. Ugyanakkor a vezetés megújult. Ez egy nagyon jó feladat és egy szép helyzet, ami egy új erőt tud adni a gyülekezetnek. Ez nagyon fontos.

Győri Zsuzsanna: Egyrészt még most is kapunk segítséget a korábbi tisztségviselőktől. A napokban például a NAV felé kellett benyújtani egy igazolást, és az előző pénztáros segít ebben, pedig elvileg már mindent átadott. Én azért eleinte kétségbe voltam esve. Úgy éreztem, hogy „most mi lesz”. Péter pásztor segített sokat, amikor mondta, hogy most már minden annyira rossz, hogy ő már bizakodó. Jöttek sorban, hogy nincs felügyelő, nincs másodfelügyelő, nincs pénztáros, nincs kántor. Mondta, hogy a sorban az következne, hogy nincs lelkész sem, de erre „csakazértsem” kerül sor! Engem ez a gondolat felrázott, hogy most már annyira rossz, hogy kezdetünk bizakodni. Ez egy határhelyzet volt. Az probléma a gyülekezetben, hogy gyakorlatilag nincs meg az a korosztály, akinek ezt a feladatot kellene csinálni. Ezt nem negyvenévesen kellene vállalni kicsi gyerekekkel, hanem ötvenévesen, amikor már kamasz és egyetemista gyerekei vannak az embernek. De ilyen réteg pont nincs. Jó, hogy fiatalodik a gyülekezet, sokan vannak 30-40 évesek kis gyerekekkel, de az ötvenes korosztály hiányzik. A gyülekezeti munkatárs-képzésen látom, hogy a résztvevők vagy elmúltak 55 évesek – vagy huszonévesek, akik gyerekvállalás és családi kötelezettségek előtt állnak. Nyugodtabb lettem volna, ha várunk még pár évet. Így picit hirtelen volt a váltás.

Mivel győztek meg, hogy vállaljátok?

Győri Zsuzsanna: Ahogy Zsolt mondta, megérzi az ember, hogy ez a feladat most az enyém. Mert nincs más, aki vállalni tudná. Sokat imádkoztunk és gondolkodtunk rajta Attilával.

Károlyfalvi Zsolt: A nehézségek után mindig egy felívelés következik. Főleg olyan közegben, ahol nem is emberi értelemmel kell nézni a helyzetet. Isten stabilabban tud építkezni, mint gondolná az ember. Mondják, hogy anatómiailag a törött csont erősebb.

Csermely Péter: Olyan fantasztikus lelkészünk van, aki ilyenkor nem kezd el kapkodni, meg győzködni, hanem imádkozik. Kéri a Szentlélek segítségét, és a Szentlélek segít: egyszerűen rábeszél bennünket, hogy ezt el kell vállalni, mese nincs.

Károlyfalvi Zsolt: Annak idején Péter pásztor mondta, hogy nem a pásztor szaporítja a nyáját, hanem az önmagát. Az energia és kezdeményezőkézség benne van a gyülekezetben, lelki értelemben is. Mindig vannak új emberek, persze lemorzsolódások is. De az új emberek valahonnan jönnek. Más kerületből, fiatalok is sokan, felnőttek, középkorúak, akiket nem feltétlenül Péter pásztor hív ide. Van egy pezsgés, és ennek a leképeződése, hogy bemegy egy energiamentiség a közösségbe, aminek vannak kisugárzásai. Ahogy igei alkalmakra hívjuk egymást, az a Szentlélek munkája, de ennek a kisülései megjelennek gyakorlati dolgokban is. Abban bízom, hogy a presbitérium tudja ezt segíteni, közvetíteni, összefogni, visszajelezni.

Győri Zsuzsanna: Ez a válasz arra a kérdésre, hogy mi a jó gyakorlat, amit meg kell tartani: ezt kell tartani és támogatni a mi részünkről.

Milyen gyülekezeti csoportokban veszel részt? Milyen élményeid vannak ezzel kapcsolatban?

Győri Zsuzsanna: Ami a legmeghatározóbb, legrendszeresebb, az a gyermekbibliakörben végzett munka. Tavaly még csak az ovisokkal voltam havonta egyszer, de idén már kétszer cseréltünk Melindával, így jobban megismertem a kisiskolás gyerekeket is. Nagyon szeretem, amikor a csilingelésre elkezdek vonulni a sok gyerek és utána lent is olyan jó velük lenni: csodálatos őket nézni, nem csak az enyémeiket, hanem a többit is látni mosolyogni, együtt lenni, hétről-hétre nőni, okosodni, fejlődni a hitben. Olyanokat tudnak kérdezni, mondani, alkotni... Azt is jó hallgatni, ahogy a nem is olyan régen még ovisok már gyönyörűen olvasnak a Bibliából. Talán furcsán hangzik, de én sokáig tartottam a gyerekektől: azt gondoltam, nem tudok jól szólni hozzájuk. Ez az érzés elmúlt. Persze az alapot az adja, hogy Melinda nagyon gondosan és kreatívan előkészíti ezeket az alkalmakat. Számomra ez azért fontos különösen, mert nekem soha nem volt hittanóra: gimnáziumban kezdtem foglalkozni a hittel, 19 évesen kereszteltek meg.

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Presbiter vagyok 2018 óta, ez is egy csoport, ezen belül kb. egy éve kapcsolódtam be szorosabban a gazdasági ügyek intézésébe, ellenőrzésébe.

A Magvetésre ketten tudunk járni Attilával, köszönhetően Anyukámnak, aki addig vigyáz a gyerekekre. Nagyon fontos ez a szerdai alkalom számomra, mert itt van igazán lehetőség, idő arra, hogy mélyebben is elgondolkodjunk Urunk igéjén, illetve megfogalmazzuk akár a kételyeinket, kérdéseinket is. Tudom, hogy ez eleve nálunk fiatalabbaknak indult, de örülök neki, hogy átalakult, minket is befogadtak.

Előtte volt egy évig Házaskör, ott nagyon jó volt, hogy tematikusan végighaladtunk a házassággal kapcsolatos tanításon, a Biblia és rendkívül értékes keresztény művek alapján. Egyik alkalommal Zászkaliczky Péter és felesége látogatott el hozzánk: bár két nagyszülő-párost is láttam együtt megöregedni, nagyon megerősítő volt hallgatni az ő közös bizonyágtételüket Istenről, szeretetről, együttélésről. A baba-mama kört is nagyon szerettem, amikor Sárával jártunk: a Biblia női szereplőit vettük sorra, nagyon sokat tanultam ebből is.

Zsolt, a bemutatkozásodban említet, hogy kollégiumi igazgatóként is dolgoztál. A gyülekezetben is bekapcsolódtál az ifi csoport életébe. Hogyan alakul a csoport?

Károlyfalvi Zsolt: Az ifi csoport működésének egyik lényege a konfirmáció után levő fiatalok további erősítése, segítő jellegű – a gyülekezetben folyó életük – kísérése. Ez a vasárnapi istentisztelet keretén belül valósul meg, formailag pedig az igehirdetés ideje alatt egy külön helyiségben, beszélgetősebb, de mindenképpen az ige központi jellegével. Tartalmas és fontos alkalmak ezek, amelyek így az életkori sajátosságokra is tekintettel vannak, lehetőséget adva a párbeszédre is, de nem erőltetve azt. Hárman koordináljuk ezeket egy kis érdeklődő csapatnak, akiknek nagyon jó meglátásai és kérdései vannak. Számomra tartalmas élmény, hogy a saját emlékeim is előjönnek ezeken az alkalmakon és visszaemlékszem a régi, hasonló életkoromban megfogalmazódott hasonló meglátásokra, az azóta letisztultabb képet pedig igyekszem befogadható módon, egyfajta tapasztalatként is továbbadni.

A bemutatkozásodban azt is olvashatjuk, hogy rock-oratóriumot is írtál és énekelsz is. Mesélnél kicsit a zenéhez való kapcsolatodról? Hol lehet meghallgatni–megnézni a darabokat?

Károlyfalvi Zsolt: A zenével való kapcsolatam sok-sok évvel ezelőtt kezdődő folyamat, a "rock-oratóriumok" pedig konkrét szolgálati területem. Ezeknek a megírása, előadása, továbbadása egyfajta zenés igehirdetés. 2016 ősze óta ez az elsődleges szolgálati feladatom. Ez a konkrét feladat egy hosszabb folyamatba ágyazódik tehát bele, ugyanakkor nem kötődött konkrét helyszínhez, csapathoz vagy gyülekezethez. Általában véve maguknak az énekeknek, és a benne szereplő tartalmaknak a zenei formában való továbbadása a célom és felelősségem. A "Készítetek az Úr útját!" című zenés evangélium a kedvenc emberi szereplőm, Keresztelő János munkáján keresztül szól és bő egy éve a pestszentlőrinci evangélikus templomban adtuk elő – nagyrészt az Evangélikus Középiskolai Kollégium diákjaival. 15- 20 évvel ezelőtti időszakban pedig húsvéti, illetve karácsonyi darabokat vittünk gyülekezetek elé Orosházán, Mezőberényben vagy a gödöllői Jubál Fesztiválon, többnyire az orosházi illetve mezőberényi fiatalokkal. Ez utóbbi zenés anyagoknak, igehirdetéseknek ("Szabadító jó!", "Szabadító született.") a folyamatosan csiszolt, módosított verziói Budapesten a Rózsák terén az említett kollégiumban 7-8 alkalommal is előadásra kerültek, amelyben az ottani konzervatóriumos diákok nagy segítségemre voltak. Jelenleg félkész állapotban van és előttem álló szeretett munka a "Pünkösdi zenés gondolatok", amely első körben felvételre, rögzítésre kerül majd. Ebben több a személyes hitbeli reakció és saját vélemény, illetve újdonságként képi megjelenítés is kapcsolódik majd hozzá. És mint minden jó és tartalmas feladat, ez is számos nehézséggel jár, viszont igazi akadályoknak csak kívülről tűnnek. Az Apostolok cselekedetei kezdeti fejezetei által ihletett mondanivaló továbbadása előkészületben van, és ennek elérhetőségéről igyekszem majd számot adni.

Zsuzsi, a bemutatkozásban szerepel, hogy 2012 óta jártok a gyülekezetbe. Hogyan csatlakoztatok a közösséghez, és milyen változásokat éltetek meg az elmúlt nyolc évben?

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Győri Zsuzsanna: Korábban Dunakeszire jártunk, ott voltunk ifi tagok, Attila ifjúsági presbiter, ott volt az esküvőnk, a két fiunk keresztelője is. Aztán Kovács Laci, akihez nagyon kötődünk, elkerült Dunakesziről, és mi nem nagyon mentünk többet oda. Attila volt, aki 2012 decemberében mondta, hogy megnézte, hol van a közelben evangélikus templom, menjünk már el karácsonykor. Eljöttünk. Máig emlékszem, ahogy Melinda fogadott minket: hazaértünk. Hogy mi minden történt azóta? Az nem férne bele az újságba. Rengeteget kaptunk: áldást, bátorítást, feladatot, terheket és erőt a viselésükhöz, vigasztalást, segítséget, barátokat. Azt például máig minden keresztelőn eszünkbe jut – össze is mosolygunk –, hogy Sára keresztelőjén az akkor második Barnus olvasta fel a gyermekek evangéliumát Melinda ötlete alapján.

Péter, a bemutatkozásodban említet a csermelyblogot. Mesélnél róla kicsit? Hogyan jött létre, milyen változások voltak benne?

Csermely Péter: A <http://csermelyblog.hu> oldalt először 2009 és 2012 között kezdtem el írni. Akkor még inkább általános kérdésekről szóltak az írásaim – bár a hitem is sokszor előkerült. 2017 karácsonyán indítottam el a blog mai, 2.0-ás változatát. Azóta minden második héten a hitünk fontos kérdéseiről jelenik meg egy rövid írás – magyarul és angolul. Nagy örömmel invitálom a kedves testvéreket az olvasásra – és a hozzászólásra is!

Kérlek, mesélj az Evangélikus Hittudományi Egyetemen zajló képzésről.

Csermely Péter: Második éve veszek részt az Evangélikus Hittudományi Egyetem késői elhívásúak számára indított esti tagozatos lelkészképzésén. Nagyszerű csapat jött össze ebben a sok évtized utáni első évfolyamban. Sokan kicsi gyerekek (és főállásuk) mellett vállalják ugyanannak a mennyiségű anyagnak a megtanulását, mint amit a nappali tagozatos lelkészhallgatók elsajátítanak. Magam is megdöbbenem azon, hogy fél év alatt megtanultam héberül és koiné görögül olvasni és érteni a Bibliát. Jelenleg már az első 15 teológiai tárgyon is túl vagyunk. Elkezdődött a gyakorlati felkészítésünk is. Grendorf Péter elvállalta, hogy a mentorlelkészem legyen. Ez nagy öröm a számomra. Számos igehirdetés vár ránk, hitoktatás és sok más feladat. Örömmel nézek mindezek elé.

Hogyan gondoltok az úrvacsora évéről? Hogyan tud ebben részt venni a gyülekezet?

Győri Zsuzsanna: Ez ebben a helyzetben, amikor istentiszteletet sem tarthatunk, nehéz kérdés. Engem mindig meghat, csodálattal tölt el az úrvacsora misztériuma. A bűnbocsánat számomra Krisztus testének és vérének vételekor érezhető igazán. Szeretem nézni az arcokat, ahogy visszafelé jönnek az emberek a helyükre. Ezt a hitet, örömet kellene minél tovább megőriznünk, sugározni a gyülekezeten belül és azon kívül is.

Károlyfalvi Zsolt: Az úrvacsora évében, ezzel kapcsolatban az erősödött bennem és került előtérbe (természetesen nem új gondolatokat hozva), hogy ez a szentség az egyháztörténelemben, a reformációt követő évtizedekben sok véleménykülönbséget és emiatt a vallásgyakorlatban is széthúzást eredményezett – azzal együtt, hogy mindenkinek fontos kérdés volt. Ha a teológiai kérdések és eltérő értelmezések nem is jutottak igazán nyugvópontra, nagyon jó iránynak tartom az egyezőségek és azonos célok közös szemléletét, illetve a lehetőségek szerinti, a jó rendet is figyelő gyakorlatát. Főként, hogy ez az egyértelműen ajándékként megjelenő esemény, amely nem csak az ember–ember kapcsolatot, hanem az Isten–ember kapcsolatot is közösségbe helyezi, ez igazán egy misztérium, amely elrejtett a tökéletesen megfogalmazott emberi válaszok előtt.

Csermely Péter: Igen örülök annak, hogy az úrvacsora ilyen központi kérdés lett egyházunk idejében. Kívánom minden gyülekezeti testvéremnek, hogy élje meg a Jézussal való teljes közösség csodálatos misztériumát az úrvacsorában is! Ízleljük meg az Urat, hogy milyen jó!

A beszélgetést Kristóf Ibolya és Lencsés Ákos jegyezte le.